

ชาติ กอบจิตติ
มีดประจำตัว

มิดประจำตัว

บันทึก

๑. เรื่องราว

สืบเนื่องมาจากคำโปรยบนปกที่ว่า “วิวัฒนาการเรื่องสั้นในรอบกึ่งศตวรรษ” จึงทำให้ผมต้องเขียนคำชี้แจงไว้สักเล็กน้อย เพื่อความเข้าใจระหว่างท่านผู้อ่านกับผม

แรกทีเดียวในการรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ เกิดขึ้นจากความตั้งใจของผม โดยมีเหตุผลเพียงประการเดียวว่า ผมต้องการสรุปตัวเองในช่วงเวลา ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้ก็เพราะว่าตัวเองจะได้มีเวลาหยุดคิด สำนวนงานในอดีต หาข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไขงานข้างหน้า และขณะเดียวกันจะได้มีเวลาทบทวนถึงหนทางเบื้องหลัง และหยุดเพื่อศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหนทางข้างหน้าที่จะเดินไป

การรวมเรื่องสั้นเล่มนี้จึงเปรียบเสมือนศาลาพักขางทาง ที่มีไว้ให้ผมได้เข้าไปนั่งพักผ่อนและคิดคำนึง

เมื่อผมคิดจะรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ ผมตั้งใจจะบอกท่านผู้อ่านว่าเป็น “รวมเรื่องสั้นในรอบ ๕ ปี” ของผม แต่ด้วยความรำวไรทางภาษาของเรา และการตกแต่งของบรรณาธิการสำนักพิมพ์ ถ้อยคำที่อ้อ ๆ ของผมจึงกลายเป็น “วิวัฒนาการเรื่องสั้นในรอบกึ่งศตวรรษ”

๒. วิธีการรวบรวม

หนังสือรวมเรื่องสั้น **มิดประจำตัว** เล่มนี้ผมถือเป็นการรวมเรื่องสั้นเล่มแรกของผม

เมื่อท่านอ่านมาถึงบรรทัดนี้อาจคิดแย้งอยู่ในใจว่า ผมคงจะ “ลืม” หนังสือเรื่อง **ทางชนะ** ไปแล้ว เพราะหนังสือเล่มนี้ก็เป็นลักษณะรวมเรื่องสั้นเหมือนกัน

เปล่าเลย ผมไม่เคยลืมหนังสือเล่มแรกของผม แต่สาเหตุที่ผมไม่ถือว่า **ทางชนะ** เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้น ก็เพราะว่า **ทางชนะ** เป็น “เรื่องสั้นกึ่งนวนิยาย” (อ่านคำนำใน **ทางชนะ**)

ดังนั้นผมจึงขอยืนยันอีกครั้งว่า **มิดประจำตัว** เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มแรกของผม

ส่วนวิธีการรวบรวมในเล่มนี้นั้น ผมใช้เวลาที่เขียนเรื่องเป็นหลัก กล่าวคือ นำเรื่องสั้นที่เขียนไว้ในช่วงเวลาระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ ถึงกุมภาพันธ์ ๒๕๒๗ ซึ่งเคยตีพิมพ์กระจายอยู่ตามนิตยสารต่าง ๆ นำมารวมไว้ในที่เดียวกัน โดยเรียงลำดับเรื่องตามวัน, เดือน, ปีที่เขียน และได้ตัดทอนเรื่องหนึ่งเรื่องใดออก เพื่อที่ว่าตัวผมเองและท่านผู้อ่านจะได้เห็นพัฒนาการอันต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาทางด้านรูปแบบหรือเนื้อหา โดยมีเวลาสร้างงาน (วัน, เดือน, ปี) เป็นหลักให้ชัด ไม่ว่าจะพัฒนาขึ้นหรือพัฒนาลงก็ตาม

ปกติแล้วเรา (นักเขียน) มักนิยมรวมเรื่องสั้นกันในแบบคัดเลือกเรื่องเด่น ๆ ออกมารวมพิมพ์เป็นเล่ม ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมกันแพร่หลายจนเกือบกลายเป็นประเพณี

ผมต้องขอออกตัวเสียก่อนว่า การรวมเรื่องสั้นครั้งนี้ มิได้มีจุดมุ่งหมายที่จะแหวกประเพณี หรือแหกคอกแต่ประการใด

และสำหรับนักเขียนด้วยกัน ด้วยความสุจริตใจ ผมขอยืนยันว่า เรา (ในฐานะผู้สร้างงาน) จำเป็นต้องรวบรวมงานเขียนทุกชิ้นของเราไว้ เพราะไม่มีใครทำหน้าที่นี้ให้เรา เราเองนั่นแหละควรทำหน้าที่นี้ เพื่อประโยชน์ของคนรุ่นต่อไป

ผมเองได้รับบทเรียนจากนักเขียนรุ่นพี่ ๆ หลายคน ซึ่งท่านเหล่านั้นได้กรุณาเล่าให้ฟังว่า งานเขียนของท่านสูญหายไปหลายชิ้น ทั้งนี้เพราะขาดการรวบรวมไว้ตั้งแต่ต้น และถึงวันนี้ ท่านรู้สึกเสียดายที่ไม่ได้รวบรวมไว้ให้เป็นที่เป็นทาง แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะตัวท่านเองก็ลืมเลือนไปบ้างแล้วว่าเคยเขียนเรื่องอะไรเอาไว้บ้าง

ปัญหาเหล่านี้มักจะตกเป็นภาระของคนรุ่นหลังอยู่เสมอ ๆ ในแง่ของการศึกษา (วรรณกรรม) ด้วยว่าพวกเขาต้องพยายามขุดคุ้ยหาข้อมูลต่าง ๆ (ทำให้เสียเวลาไปโดยใช่เหตุ) ทั้งนี้เพราะว่าคนรุ่นก่อนมิได้รวบรวมไว้ให้เป็นหลักฐานแน่ชัด ยิ่งถ้าเป็นนักเขียนผู้วายชนม์ไปแล้วยิ่งเป็นเรื่องลำบาก เพราะไม่สามารถซักถามกับตัวท่านเองได้

ผมจึงเห็นความจำเป็นในข้อนี้สำหรับพวกเรา

ส่วนตัวผมเองมิได้คาดหวังถึงขนาดจะมีคนมาศึกษางานเขียนของผมในวันข้างหน้า แต่ที่ผมรวมเรื่องสั้นในลักษณะเช่นนี้ก็เพราะว่า...

งานเขียนเหล่านี้ นอกจากจะเป็นสมบัติของท่าน (ผู้อ่าน) แล้ว ยังเป็นสมบัติของผมด้วย ผมจึงจำเป็นต้องรวบรวมจัดไว้ให้เป็นที่เป็นทาง เพื่อสวัสดิการของตัวเองในวันข้างหน้า เมื่อผมหมดแรงจะได้มีสมบัติ (หนังสือ) เอาไว้ขายกินเป็นเงินเกียจฉาบแบบข้าราชการกับเขาบ้าง

๓. บันทึกการทำงาน

ผมเริ่มเขียนหนังสือเมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ ด้วยเรื่องสั้น “ผู้แพ้” เป็นครั้งแรก โดยตั้งใจไว้ว่าจะทำเป็นเรื่องยาวที่ดำเนินเรื่องด้วยเรื่องสั้น (ดูหนังสือ ทางชนะ)

งานเขียนทั้งหมดของผมตั้งแต่เริ่มจนกระทั่งปัจจุบัน มีดังต่อไปนี้ (เรียงตามวันเวลาที่เขียน)

๑. ผู้แพ้ (เรื่องสั้น)
 ๒. ทางชนะ (เรื่องสั้น)
 ๓. สายสร้อย (เรื่องสั้น)
 ๔. เสมือนพี่น้อง (เรื่องสั้น)
 ๕. ศิษย์ขาด (เรื่องสั้น)
- ทั้ง ๕ เรื่องนี้ รวมอยู่ในหนังสือ ทางชนะ เป็นเรื่องที่เรียงร้อยต่อกันตั้งแต่ต้นจนจบ
๖. พรุ้งนี้ (เรื่องสั้น)
 ๗. จนตรอก (นวนิยายขนาดสั้น-พิมพ์เป็นเล่ม)
 ๘. ผลตอบแทน (เรื่องสั้น)
 ๙. ศาลเจ้าแม่ (เรื่องสั้น)
 ๑๐. หมาติดแก๊ง (เรื่องสั้น)
 ๑๑. คนไร้ค่า (เรื่องสั้น)
 ๑๒. ชี้อบุญ (เรื่องสั้น)
 ๑๓. คำพิพากษา (นวนิยาย-พิมพ์เป็นเล่ม)
 ๑๔. อนาคตของเรา (เรื่องสั้น)
 ๑๕. ที่เห็น...และเป็นไป (เรื่องสั้น)
 ๑๖. ผีนกกลางแดด (เรื่องสั้น)
 ๑๗. เรื่องธรรมดา (เรื่องสั้นขนาดยาว-พิมพ์เป็นเล่ม)

๑๘. กลับบ้านเกิด (เรื่องสั้น)

๑๙. มีดประจำตัว (เรื่องสั้น)

๒๐. ที่นี้เจียบสงบ (เรื่องสั้น)

(วันเดือนปีที่เขียนเสร็จนั้นลงอยู่ตอนท้ายของทุกเรื่องที่พิมพ์)

๔. ในอนาคต

จากการที่ได้หยุดพักทบทวนดูงานของตัวเอง ทำให้ผมได้มองงานของตัวเอง เหมือนกับคนอ่านคนหนึ่งพิจารณาอ่านงานของนักเขียนคนอื่น ซึ่งแน่นอนถ้าในเวลาที่ผมเขียนอยู่นั้นผมจะไม่เห็นข้อบกพร่องประการใดเลย ตรงกันข้ามเมื่อผมกลับมาเป็น “ผู้จับผิด” เสียเอง ผมจึงเห็นข้อผิดพลาดที่มีอยู่อย่างชัดเจน

ผมตั้งใจไว้ว่า จะรวมเรื่องสั้นในลักษณะนี้อีกต่อ ๆ ไป

กล่าวคือ ผมจะรวมเรื่องสั้นทุก ๆ ระยะเวลา ๕ ปี เพื่อเป็นการสรุปตัวเองเสียครั้งหนึ่ง เล่มต่อไปก็จะเริ่มบันทึกการทำงานต่อจากเรื่องสั้นเรื่อง “ที่นี่เจียบสงบ” ซึ่งเป็นเรื่องสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้

ส่วนเรื่องความเห็นในงานของตัวเองในเล่มนี้นั้นผมจะไม่ขอกล่าวถึง คงปล่อยไว้ให้เป็นหน้าที่ของท่านผู้อ่าน เพราะงานเขียนเหล่านี้ก็คือสมบัติกลางซึ่งผมหมดหน้าที่ของผมแล้ว

อีกประการหนึ่งที่ผมไม่ได้บอกไว้ในหนังสือเล่มนี้ก็คือ ไม่ได้บอกที่มาของเรื่องแต่ละเรื่อง หรือไม่ได้อธิบายสัญลักษณ์บางอย่างที่แอบแฝงไว้ เพราะผมถือว่างานเขียนนั้นย่อมให้อิสระต่อการตีความ ถ้าผู้เขียนเพียรอธิบายเสียทั้งหมดงานนั้นก็หมดรสชาติไป ผมจึงไม่พึงกระทำ คงปล่อยไว้ให้เป็นความเพลิดเพลินของท่านผู้อ่าน

ในอนาคตที่ผมวางไว้กับตัวเอง ผมตั้งใจจะเขียนหนังสือต่อไปตลอดชีวิต แม้ว่าจะไม่มีผู้ใดอ่าน ผมก็จะเขียนไว้อ่านเอง ด้วยความรู้สึกว่างานเขียนมันคือชีวิตและความสุขของผม

ด้วยความนับถือ

ชาติ กอบจิตติ

มี.ค. ๒๕๒๗

พรุ่งนี้

แคว้ง! แคว้ง!...แคว้ง! แคว้ง! เสียงเหล็กกระทบกันดังบอกเวลา

ซอยลูกรังขรุขระซึ่งอัดเยียดด้วยบ้านโกโรโกโสทั้งสองข้าง ยังคงอยู่ในความมืด จะมีเพียงแสงสว่างจากเสาไฟฟ้าข้างกองขยะเท่านั้นส่องเรือง ๆ หมาโซสามสี่ตัววิ่งหยอกล้อกันอยู่บริเวณนั้น บางตัวตะกุยหาของกินบนกองขยะ ถัดจากเสาไฟไปอีกเจ็ดหลังเป็นบ้านไม้สองชั้นซึ่งเห็นเป็นเงาดำ และคงสังเกตเห็นได้ง่ายเพราะตัวบ้านเฝ้าเอนมาข้างหน้าด้วยความขราของมัน

ไฟนีออนกะพริบสองสามทีก่อนสว่างพริบขึ้นที่ชั้นล่างของบ้านหลังนั้น หญิงหม้ายก่อไฟอย่างรีบเร่งด้วยท่าทางปกติ ไฟในเตาถูกไขขึ้น นางละจากเตาเปิดหม้อเนื้อซึ่งรวนไว้เมื่อตอนก่อนนอน และตรวจตราของทุกอย่างที่เตรียมไว้ จากนั้นจึงเอากะทะขึ้นตั้งเคี่ยวหวัะกะทิกับพริกแกง กับข้าวหลายอย่างพร้อมจะขึ้นตั้งแทนถ้วยกหม้อแกงเนื้อลงจากเตา หญิงหม้ายนั่งหันพริกสดอยู่หน้าเตาไฟ อย่างน้อยทำให้นางคลายความหนาวเย็นของอากาศตอนเช้ามีดลงได้

มีอหยาบกร้านหยิบพริกจากน้ำขึ้นหั่นทีละเม็ด มีดขาวับจมสบลงในพริกสีแดงเพราะความคมของมันเนื่องจากนางเพียรลับมิได้ขาด มีดเล่มนี้เองทำให้นางได้หลุดพ้นพันธะของผัวเมียกลายเป็นหญิงหม้าย ทั้งที่อายุเพียงสามสิบกว่าปี

นางเคยโดนเขาผู้ซึ่งเป็นผัวตบตีเมื่อไปตามเขาออกจากวงไฟข้างบ้าน หลายครั้งที่ต้องทนระบมทั้งที่เงินจำนวนซึ่งเสียไปนั้นเป็นเงินได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของนาง

“ดีแต่นั่งผจญเงินทั้งวัน” นางพูดกับผัวด้วยเสียงสะอื้น

“แล้วที่เอ็งเล่นห่วยละ ข้าเคยว่าเอ็งไหม?” ขาดคำเขาลำทับอีกทีด้วยหลังมือที่โบหน้า เสียงวิ้งดังอื้ออยู่ในหูนาง

“เงินกูหาของกูมานี่” นางตะโกนตอบน้ำตาพร่าง

นางอีกเช่นกัน ที่เคยโดนขว้างด้วยขวดเบนแม็ง เมื่อเอ่ยปากถามเขาว่า “จะกินให้มันได้หาอะไรขึ้นมา?” ขวดโบนั่นปลิวว่อนผ่านหัวนางแทนคำตอบ นางเคยคิดจะเลิกกับเขาอยู่หลายครั้ง แต่ติดด้วยลูกชายอีกสองคนจึงยอมทน ทนทุกข์อย่างที่เขาจะระบายใส่ แม้ยามค่ำคืน

แล้วสุดท้ายของความทนก็มาถึง เมื่อเขาขโมยเงินที่นางเก็บออมไว้สำหรับค่าเทอมลูกไปเสียในวงไฟจนหมด ครั้นถามถึงก็ถูกเขาใช้มือตีแทนคำตอบ และท้ายสุดนางจึงใช้มีดเล่มนี้เองไล่แทงเขา พร้อมกับประกาศว่า

“ถ้าเน่จริงมึงลองมาเหยียบบ้านหลังนี้อีก ดูซิว่ากูจะกล้าแทงมึงไหม?”

เสียงเดือดของหม้อแกงเนือบนเตาตั้งขึ้นไล่เลียบกับเสียงลั่นเอี้ยดอัดของบันไดชั้นบน

“ใครวะ?”

“ฉันเอง”

“เออ ปลุกอีเล็กมันด้วย”

“เล็ก เล็ก เล็ก เล็ก เล็ก” ลั่นคำหลังนี้จึงมีเสียง “อือ” ลอดจากมุ้งออกมา

เวลาล่วงไปเกือบหกโมงเช้า กับข้าวทุกอย่างนอนอยู่ในหม้อซึ่งวางเรียงรายบนรถเข็น น้องชายและน้องสาวกำลังออกไปทำงาน ลูกชายสองคนในชุดนักเรียนยืนแบมือยิ้มเผล่อยู่ข้างรถเข็น ทั้งห้าชีวิตเตรียมตัวเดินทางที่เคยชินของแต่ละคนในแต่ละวัน นางเองเห็นรถไปที่ตลาดตื่นสะพาน น้องชายเดินออกจากปากซอยแล้วเลี้ยวซ้ายไปอีกสี่ช่วงตึกจึงถึงคู่ซ่อมรถ น้องสาวขึ้นรถเมลิอีกสองสายจึงจะไปยืนอยู่หน้าเครื่องทอดผ้า โชคดีที่ลูกชายทั้งสองคนมีโรงเรียนอยู่ใกล้บ้าน แม้ว่าค่าเทอมจะแพงสักหน่อยก็ตาม

ตลาดตอนเช้าค่อย ๆ มากขึ้นด้วยผู้คน กับข้าวหลายอย่างพร้อมไปพร้อมกับเวลาเช้าที่ผ่านไป ในยุคผู้หญิงต้องออกทำงานนอกบ้าน กับข้าวถุงพลาสติกและหม้อหุงข้าวไฟฟ้าจึงกลายเป็นสิ่งจำเป็นควบคู่กัน มีหลายคนเคยเปรียบเปรยนางอย่างติดตลกว่า ‘คนอย่างน้ำนี่เองที่เป็นคนทำครัวของกรุงเทพฯ’

แดดจ้า ผู้คนทยอยหายไปกับรถประจำทางคันแล้วคันเล่า พวกเขาเหล่านั้นพยายามเบียดเสียดเข้าไปด้วยความรีบเร่ง รถหลายคันวิ่งเอียงเพราะน้ำหนักโหนของคนยืนบันได เหมือนทุกวัน นางจะต้องคอยขายตอนเที่ยงอีกรอบกับข้าวจึงจะหมด หรือน้อยก็เกือบหมด ช่วงเวลานี้เองจึงมีเวลาพักผ่อนพูดคุยกันได้บ้างระหว่างเพื่อนผู้มีอาชีพเดียวกัน นางใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดปากหม้อซึ่งเคลอะด้วยคราบแกงและต้มจืด ให้กลับสะอาดขึ้นอีกครั้ง

“หมดหรือยัง?” หญิงหม้ายชะงักมือแล้วเงยหน้าไปทางต้นเสียง

“ยังเหลืออีกหน่อย อ้าว เมื่อวานทำไมไม่มาขายละ ไม่สบายหรือไง?”

“เปล่า” เพื่อนแม่ค้าผู้นั้นตอบแล้วลดเสียงลงเป็นกระซิบ “นี่ไปได้จารย์ใหม่มาอีกแล้วรู้ไหม?”

“อี ไม่รู้หรอก ไปกับใครมา?”

“พี่เอียด”

“เป็นไง ดีไหมอาจารย์?”

“คนที่เคยไปมาแล้วเขาบอกว่าแม่นมาสวมวดติด ๆ กันเลย”

“อาจารย์อะไร?” หญิงหม้ายถาม

“หลวงพ่อดองแดง”

“อยู่วัดไหนล่ะ?”

“อยู่ทางบางขุนเทียนโน่น ท่านไม่ได้จำพรรษาที่วัดนั้นหรอก เห็นว่ากันว่าท่านอยู่เขาแถวเพชรบุรี แต่คราวนี้ท่านมาทำธุระที่กรุงเทพฯ ท่านว่า ‘มาโปรดคนจน’ แถวบางขุนเทียนเขาลือกันให้แซ่ด แก่คิดดูแล้วกัน เจ้ามือยังไม่กล้ารับเลขที่อาจารย์บอกเลย”

หญิงหม้ายทุดตัวนั่งบนเก้าอี้ นางมองคู่สนทนาลอยๆ สนใจ

“เดี๋ยวเข้าไปเอาม้านั่งก่อน แล้วจะเล่าให้ฟัง” หญิงหม้ายมองตามเพื่อนแม่ค้าผู้นั้น จนกระทั่งหล่อนเดินกลับมาพร้อมเก้าอี้ที่ในมือ

“แกฝากใครดูของล่ะ?” หญิงหม้ายถามขึ้นเมื่อเพื่อนร่วมอาชีพกำลังนั่งลง

“หมดแล้ว วันนี้ขายดีหน่อยก็เพราะได้ไอ้ของอาจารย์มาถูกปากหม้อยะซี” นางหันดูรอบ ๆ แล้วค่อยงัดปลัดขิกออกจากชายพกให้หญิงหม้ายดู “อาจารย์ท่านว่า ‘ให้เฉพาะพวกหาเช้ากินค่ำอย่างพวกเราเท่านั้น’ ท่านยังพูดตลกอีกนะว่า ‘เป็นผู้หญิงพกติดตัวแค่อันเล็ก ๆ ก็พอ ทำมาค้าคล่องได้ดิบได้ดีแล้วก็อย่าลืมมันเสียล่ะ มีอะไรก็ให้มันกินบ้าง อย่าให้มันอดอยากปากแห้งเหมือนของข้า’ ตลกจริง ๆ เนอะ” เพื่อนแม่ค้าผู้นั้นหัวเราะ

“แล้วอาจารย์ให้เลขอะไรมา?” หญิงหม้ายถามชัดขึ้น

“เดี๋ยวซี เล่ายังไม่ทันจบเลย เดี่ยวข้าบอกเองนะ ข้าไม่อยากขายคนเดียวหรอก กลัวแกจะว่าข้า” หล่อนหัวเราะแล้วจึงพูดต่อ “แกเอ๊ย คนไม่รู้มาจากไหนกันแน่นักเลย ข้าไปถึงตั้งแต่มืดยังไม่เที่ยง คอยจนสี่โมงเย็นจึงจะถึงคิว ดอกไม้สด อาจารย์ท่านก็ไม่รับบูชานะ ท่านว่า ‘เวลาเหี่ยวแล้วทำให้จิตเศร้าหมอง’ บางคนต้องออกไปซื้อใหม่ ดินะที่คนเคยไปเขาบอกข้าไว้ก่อน ค่ายครุฑก็ต้องขึ้นด้วยเก้าลงด้วยเก้า ส่วนมากเขาให้กันเก้าสิบเก้าบาท ข้าจะให้เก้าบาทก็อายอาจารย์ท่านมีอยู่คนหนึ่งเอารถเก๋งใหม่เอี่ยมมาเลย เขาคุยว่าวดที่แล้วเฉพาะสามตัวได้ตั้งแสนกว่า เขาเอาค่ายครุฑมาให้อาจารย์เก้าพันเก้าร้อยเก้าสิบเก้าบาทแล้วขอเลขอาจารย์อีกงวดหนึ่ง อาจารย์ท่านเอาเงินปาใส่หน้าแล้วไล่ไปเลย ท่านว่า ‘ให้แล้วไม่รู้จักพอ โลกนี้ไม่รู้จักเห็นใจคนที่เขายังไม่มีบ้าง เดียวก็แข่งให้ชิบหายเสียหรอก’ ไอ้คนนั้นหน้าเสียกลับไปเลย”

“ท่านว่าอย่างนั้นจริง ๆ หรือ?”

“จริง ๆ ไม่เชื่อแกลองถามพี่เอียดดูก็ได้”

“เออ แล้วตอนแกเข้าไปท่านว่าอย่างไรบ้าง?”

“ท่านว่า ‘รู้나마ทำไม’ แล้วท่านก็เขียนเลขใส่กระดาษมาให้ สั่งว่าถ้ายังไม่พ้นเขตวัดห้ามแกะให้ใครดู แต่ตอนออกมาข้าแกะดูคนเดียว คงไม่เป็นไรหรอกเนอะ” หล่อนขอความเห็นก่อนจะเล่าต่อ “ข้าบอกท่านว่า หมูนี้ค้าขายไม่ดีแย่งทุกวัน ท่านเลยให้ของดีมานี้แหละ เอียนจริง ๆ อาจารย์องค์นี้ หมดแต่ข้าเลย”

“ไหนล่ะกระดาษที่แกว่า เอามาด้วยหรือเปล่า?”

“เอามาซี คนชอบ ๆ กันจะหวงไว้ทำไม นี่ไง”

ทั้งสองนั่งพิจารณากระดาษแผ่นที่มีตัวเลขยึกยือกันกันอย่างจริงจัง

“ไอ้ตัวนี้หกแน่ แต่ไอ้ตัวนี้สีมันสีหรือสองหว่า หางมันยาวเหลือเกิน” “ซัดตรงลงมาเนี่ยอาจจะเป็นหนึ่งก็ได้มั้ง รีแกว่าไง?” “อ้อ ถ้ามันเป็นเลขสองกับเลขหนึ่ง ไม่ใช่สี” “แล้วหกละ ตรงหัวมันใหญ่เหลือเกิน จะกลับเป็นเลขเก้าได้ไหม?” “แต่หกมันชัดกว่านา” “นี่เกลองกลับหัวดูซิ เห็นไหม หนึ่ง สอง เก้าชัด ๆ” “เอ้ แต่ทางนี้ได้ หก สอง สีนี้นา” “เออจริง แต่ถ้าสองตัวเป็นหกสีเห็นไหม?” “เออจริง หกสีจริง ๆ”

บายคล้อยหญิงหม้ายเข็นรถเข้าซอย พร้อมด้วยของซึ่งเตรียมไว้สำหรับทำกับข้าวภายในวันพรุ่งนี้ และทุก ครั้งก่อนวันหวนออกนางจะซื้อกระดาษแห่งความหวังอย่างน้อยก็หาใบจากเจ้าประจำ แน่จนไม่ได้รวมถึงเงินจำนวนหนึ่งซึ่งนางมีความหวังกับใต้ดินอีกต่างหาก นางไม่เคยคิดเลยว่าการซื้อล็อตเตอรี่เป็นการเล่นการพนันดังที่เคยเกลียดนางคิดว่าเป็นการเสี่ยงโชค เสี่ยงเพื่อที่จะไม่ต้องตื่นแต่เช้า และมีเวลานอนเพียงไม่กี่ชั่วโมงเหมือนเช่นทุกวัน เสี่ยงเพื่อจะพ้นชอยโกโรโกโสนี้ไปเสียที เสี่ยงเพื่อจะจากบ้านโยเอนหลังนี้ไปอยู่ตึกงามสักหลัง และนางคิดว่าสักวันโชคจะต้องมาถึงแม้ว่าจะยาวนานนางก็จะคอย

หญิงหม้ายถึงบ้าน หลังจากเก็บของเรียบร้อยจึงงีบนอนเพื่อเอาแรงไว้ตอนเย็น

เสียงอึกทักปลุกนางให้ตื่นขึ้น ลูกชายสองคนกลับจากโรงเรียน

“แม่ ไอ้ใหญ่ตุตขาด” ลูกชายคนเล็กฟ้อง “มันเดินเอากะเป๋าปิดตุตมาตลอดทางเลย” น้องชายยังคงล้อพี่ด้วยท่าทางคะนอง “ไอ้ใหญ่ตุตขาด ไปตลาดหากระดาษปิดตุต...”

“เดี๋ยวโดนเตะ”

“ไปโดนอะไรมา?” นางจับลูกชายหันหลัง

“เกี่ยวตะปูที่โต๊ะโรงอาหาร ฉันจะลุกไปซื้อน้ำให้อ่าน้อย เลยไปไม่ได้เลย” ลูกชายหัวเราะอาย ๆ นางจึงพลอยยิ้มไปด้วย

“แม่ซื้อให้ฉันใหม่เถอะนะ ตัวนี้มันเก่าแล้ว”

“ยังพอใส่ได้ก็ใส่ไปก่อน สตั่งสตาจก็ยังไม่ค่อยมี เดี่ยวตอนเย็น ๆ เอาไปปะที่ร้านปากซอย” หน้าซึ่งปริ้มด้วยความหวังของลูกชายลดลง

“หุ่ยฮ่า ไอ้ใหญ่ตุตขาด ไปตลาดหากระดาษปิดตุต” สิ้นคำล้อเลียนผลก็คือ พี่ไล่เตะน้องกันรอบบ้าน

คำแล้ว ทุกคนในครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้า ลูกชายทั้งสองของนางกำลังทำการบ้าน น้องชายและน้องสาว ช่วยงานนางอยู่ในครัว อันที่จริงแล้วในความคิดของนาง งานในครัวนั้นไม่ใช่เรื่องของผู้ชายเลย แต่กับน้องชายคนนี้ไม่เคยแสดงท่าทางรังเกียจเหมือนอย่างผัวนางซึ่งเคยยกเหตุนี้ขึ้นอ้างอยู่เสมอ ๆ และก็ไม่ใช่เพราะว่านางออกค่าเช่าบ้านหรือเพราะน้องอาศัยอยู่กิน บ่อยครั้งไปที่น้องชายเป็นคนออกค่าเช่าบ้าน บางครั้งเขายังเจียดเงินส่วนหนึ่งซื้อของที่หลานอยากได้อีก เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาครั้งใดนางก็นึกชมในความซื่อสัตย์ของตนเองที่มีน้องคนนี้ แต่เป็นเรื่องแปลก นางไม่รู้สึกสนิทสนมกับน้องชายมากเท่ากับความรู้สึกที่นางให้กับน้องสาว บ่อยไปที่นางตึง ๆ กับเขาเมื่อเขาพูดจาไม่เข้าหู ผิดกับน้องสาวซึ่งร่ายวันพันปีไม่เคยมีเรื่องกระทบกระทั่งกันเลยกับนาง แต่ก็นั่นแหละ พี่น้องกันอย่างใดเสียก็ไม่เคยคิดโกรธกันจริง ๆ

น้องชายนางกำลังยกหม้อไต้ต้มลงจากเตา เห็นน้ำร้อนออกแล้วจึงเทน้ำเย็นใส่ลงไป กระโถิความร้อนลอยโขมงขึ้น

“งวดนี้ที่โรงงานเ็งเขาเล่นอะไรกัน?” หญิงหม้ายเอ่ยถามน้องสาวซึ่งกำลังนั่งเด็ดยะเขือพวง

“หนึ่ง หนึ่ง ฉันยังแทงไปสิบบาทเลย”

“ข้าว่ายาก งวดที่แล้วก็ออกเลขคู่ งวดนี้ไม่มีทางออกเลขคู่อีก”

“เขาวามันจะออกติดกันอีก นี่เขาดูจากสถิติ พี่ช่วยหยิบกะละมังใบนั้นส่งให้ที” น้องสาวว่าพลางชี้

“สถิติอะไรวะ อีเล็ก สถิติแทงแล้วหายหรือไง?” พี่ชายที่นั่งกระเพาะเปลือยไขว่ไขว่ถามขัดคอขึ้น

“พี่อย่าแซวน้า ไม่เล่นก็อยู่เฉย ๆ ดีกว่า”

“ที่ตลาดเขาเล่นหลักกันเยอะ พวกชายของด้วยกันเขาไปได้อาจารย์ดีมา”

“แล้วพี่แทงเผื่อฉันด้วยหรือเปล่า?” น้องสาวถาม

“แทงที่ข้าก็ได้วะ หรือพี่ยังไม่พอก็แทงที่ฉันอีกได้นะ ฉันรับกินเอง” เขาหันมองทางพี่สาวแล้วพูดต่อ “เอาดีกันทางนี้แหละ กินเงินกันเองจะได้ไม่ร่ำไห้ไปไหน”

“มึงอย่าทะเล่กับกูนะ เกิดถูกเข้าจริง ๆ มึงจะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายกู”

“พูดยังกับมันจะถูกง่าย ๆ พี่ลองเอาเลขหนึ่งถึงสิบสลักกันไปสลักกันมาซิว่ามันได้เลขกี่ตัว เลขไหนเลขนี้จะออก ทำยังกับเป็นกองสลากเอง มาเถอะแทงมาเลย ฉันรับกินไม่อัน จะแทงคนละเท่าไรดีล่ะ?”

“เออ เรื่องของกูมึงไม่ต้องยุ่งหรอก” นางซักรามณ์เสีย

“แม่ดูไฉนน้อยดี มันไม่ยอมให้ฉันทำการบ้าน” เสียงลูกชายนางตะโกนมา

“น้อยเดี๋ยวเถอะ เดี๋ยวเถอะ แล้วของเราเสร็จแล้วหรือถึงไปกวนพี่เขา?”

“เสร็จแล้วครับ”

“เสร็จแล้วก็เตรียมตัวนอน”

“ไปปอกแล้วใส่หม้อพะไลยกตั้งไฟเลย” นางพูดกับน้องชายด้วยเสียงปกติ

“เมื่อกลางวันมีคนเห็นพี่มากเข้ามาในซอย” น้องชายพูดขึ้นขณะลุกเดินไปยกหม้อ

“มึงไม่ต้องเอ๋ยชื่อนี้ให้กูได้ยิน มันจะเข้ามาหาโคตรพ่อโคตรแม่มันก็ช่างมัน อย่ามาเหยียบบ้านกูก็แล้วกัน”

แล้วก็เสียบกันไป ต่างก้มหน้าก้มตาทำงานของตน แต่ไม่นานนักน้องสาวก็ค้นปากขึ้นมาอีก

“อาจารย์ที่ไหนนะพี่?”

“บางขุนเทียนโน่น งวดที่แล้วเจ้ามือไม่กล้ารับเสียนะ อาจารย์องค์นี้ท่านเคร่งน่าดู ดอกไม้สดท่านก็ไม่รับบูชา ท่านรับแต่ดอกไม้แห้ง ดอกไม้สดท่านว่า เหยี่ยวแล้วทำให้เศร้าหมอง”

“ก็ไฉนละสิ เหยี่ยวแล้วมันขายไม่ได้นี่ ดอกไม้แห้งเขาเอาไปขายคืนกับที่ร้านได้ ใครเขาจะเอาดอกไม้สดละ เหยี่ยวแล้วมันเศร้าหมอง เศร้าตรงไหนรู้ไหม?” น้องชายเว้นระยะแล้วแหยต่อ “เศร้าตรงที่ไปขายต่อให้ใครไม่ได้ละสิ” ว่าแล้วก็หัวเราะ

“มึงนี่ชักจะเอาใหญ่แล้ว กับพระกับเจ้าก็ไม่เว้น เดียวก็ตกนรกตายห่า อะไร ๆ มึงก็ตี เสียวอยู่อย่างตรงปากนี่แหละ”

หญิงหม้ายว่า ส่วนน้องสาวพลอยพยักเพยิดไปด้วย “จริง ๆ พี่” หญิงหม้ายหันมาคุยกับน้องสาวต่อ

“งวดที่แล้วเขาถูกกัน มีคนเอาเงินมาให้อาจารย์เกือบหมื่น แล้วขอท่านอีกงวด ท่านเอาเงินไปใส่หน้าไฉ่คนนั้นเลย”

“หน้าม้าเขาอะสิ”

“มึงอยู่เงียบ ๆ นะ ไม่เสียบกูจะเอาไฉนนี้แหละปาหัวมึง” นางยกไม้ตำพริกแกงขึ้นทำท่า

“แล้วพี่แทงเผื่อฉันด้วยหรือเปล่า?” น้องสาวถาม

“เพื่อสิ แต่มึงหุ่นทีไร ชดลากากูทุกที งวดที่แล้วถ้ามึงไม่หุ่นด้วยกูอาจจะถูกก็ได้ น่าเสียดาย เสือกไปออกข้างบน”

“เอะอะอะไรก็โทษฉันเรื่อยเลยนะ” น้องสาวบ่น

“ไอ้ของพรรค์นี้มันโชคใครโชคมัน นี่เห็นมึงเป็นน้องถึงแบ่งให้” หญิงหม้ายว่ากับน้องสาว ส่วนน้องชายกำลังเก็บถ้วยชามเปรอะเปื้อนออกไปล้าง

“เออะพี่ แล้วพຽ່ນนี้แหละพี่จะรู้ว่ ฉันนะเป็นตั๋วซัดลามหรือให้ลาม” น้องสาวพูดออกมาไม่เต็มเสียง
 “เออ พຽ່ນนี้เิ่งกับข้าจะรวยด้วยกัน” นางปลอบกับน้องสาว พลงขำเลียงสายตามองทางน้องชาย
 เขากำลังเก็บของที่จะเอาไปล้างเสร็จพอดี และได้ยินถ้อยคำที่ทั้งสองพูดกันอย่างแจ่มแจ้ง เขาอดไม่ได้ที่จะพูดสอด
 เข้าไปทั้งที่พยายามห้ามใจตัว

“พຽ່ນนี้ พຽ່ນนี้ ฉันได้ยินพຽ່ນพูดมากี่หนแล้ว พຽ່ນนี้ พຽ່ນนี้แล้วเป็นไฉ เคยถูกกันบ้างไหม เคยรวยกันบ้างไหม มันก็
 เหมือนกับแล้ว ๆ มานั่นละ ฉันไม่เข้าใจเลยทำไมถึงทนเล่นกันอยู่ได้ ทำไมถึงทนให้เขากินได้ เออ เอาเงินที่ซื้อหอยซื้อ
 ลีตเตอี่มาซื้อของกินยังดีกว่า ยังได้เข้าท้องเราบ้าง หรือเอาไว้ซื้อกางเกงให้ไอ้ใหญ่มันใส่ไปโรงเรียน ยังเข้าท่ากว่า เงิน
 เราหามาแทบตายแล้วไปให้ใครก็ไม่รู้ ไม่เข้าท่า”

“พอทีมึง พอที มึงนะเป็นน้องกูไม่ใช่พอกู กูรู้แล้วใครเป็นตั๋วซัดลามกันแน่ ก็เพราะมึงคอยพูดเสียอย่างนี้สิกูถึงไม่
 เคยถูก คอยดูถ้ำพຽ່ນนี้กูรวยขึ้นมา กูจะเปิดตู้ซ่อมรถให้มึงสักตู้ จะได้ไม่ต้องมาคอยค่อนแคะกู”

“ไม่ต้องมาเปิดให้ฉันหรอก เก็บเงินไว้ซื้อกางเกงให้ลูกของพี่เออะ จะได้ไม่อายเพื่อน ๆ มัน ถูกเสียทีก็ดีเหมือนกัน
 จะได้รวย ๆ ฉันจะได้ไปเสียที”

“เออ จะไปไหนก็ไป ไม่ต้องคอยให้กูถูกรอก ไปเลยก็ได้” นางซึกอารมณ์เสีย

แต่ดูเหมือนน้องชายจะรู้ เขายกถ้วยชามที่กองไว้ออกไปล้างข้างนอก และเขารู้ต่อไปอีกว่าไม่นานพี่เขาก็หาย เป็น
 อย่างนี้เสมอเมื่อเขาแหย่โดนใจดำ เขาได้แต่คิดว่าทำอย่างไรจึงจะให้พี่กับน้องเลิกเล่นได้ เขาคิดว่าบางทีมันเป็นเรื่องยาก
 นอกเสียจากเลิกกันที่ต้นตอ แล้วทำอย่างไรละถึงจะเลิกที่ต้นตอได้ เขานั่งล้างชามต่อไปโดยไม่คิดโกรธพี่ตัวเองเลย ที่ไล่
 เขาอย่างกับคนอื่นไกล และไม่คิดโทษพี่เขาด้วยที่เล่นหอยเป็นบ้าเป็นหลัง ใครบ้างละไม่อยากจะเงิน ใครบ้างละไม่อยากจะ
 รวย?

หญิงหม้ายและน้องสาวช่วยกันเก็บกวาดพื้น ลูกชายคนเล็กของนางนอนหลับไปแล้วในมุ้ง ลูกชายคนโตทำ
 การบ้านเสร็จ เขาได้ยินเรื่องที่น้ำกับแม่เถียงกันและคิดว่าแม่เป็นฝ่ายถูก ก่อนเขามุ่งนอนเขาไปหาแม่ด้วยท่าทางประจบ

“แม่ พຽ່ນนี้ถูกหอยแล้วซื้อกางเกงให้ฉันสองตัวนะแม่”

“เออ แล้วแม่จะซื้อให้” นางลูบหัวลูกชาย

น้องชายนางเดินขึ้นชั้นบนหายเงียบเข้ามุ่งนอน เขานอนลื้มตาในความมืดราง ๆ ที่จริงเขายังไม่่วงด้วยซ้ำ แต่ก็
 ไม่ใช่เรื่องดีนักที่จะอยู่ปะทะกรรมกับพี่สาว ยิ่งในเวลาพี่อารมณ์เสีย เขาคิดว่าไม่มีประโยชน์อันใดที่จะพูดคุยกันในเวลา
 นั้น เขาได้แต่นอนคิดวณอยู่ว่า ‘จะทำอย่างไรให้พี่เขาเลิกแหงหอยได้’ บางครั้งเขานึกอยากให้พี่ถูกเสียบ้างจะได้ถอน
 หุนคืนจากที่เสียไป แต่บางทีการไม่ถูกเสียเลยก็เป็น好事 พี่เขาอาจสำนึกบ้างและอาจจะเลิกเองถ้านึกเสียตายเงิน แต่
 การเจียดไปเจียดมานี้สิมันเป็นเสน่ห์ร้ายวน เขานึกถึงคำพูดของพี่สาวที่ว่าพຽ່ນนี้จะรวยแล้วพานให้คิดเตลิดไปว่า ‘พຽ່ນนี้
 ถ้าพี่ไม่ถูกพี่อาจจะเลิกก็ได้ใช่ไหม?’ เขาพึมพำกับตัวเองด้วยความหวังว่า ถ้าพี่เขาไม่ถูกเขานี้แหละจะพูดให้พี่เลิกให้ได้
 และถ้าพี่สาวเลิกได้น้องสาวก็จะต้องเลิกตามไปเอง เป็นความหวังอย่างเด็ดเดี่ยวของเขาที่จะต้องทำให้ได้เมื่อเวลานั้น
 มาถึง

หญิงหม้ายสวดมนต์เสร็จ จึงหันไปดึงผ้าคลุมหน้าอกให้ลูกทั้งสองคนแล้วล้มตัวลงนอน นางนึกตำหนิพระอยู่
 ในใจที่ไม่ช่วยให้ชีวิตดีขึ้นบ้างเลย ทั้งที่ตัวเองก็ไม่เคยก่อกรรมทำชั่วอันใด มีผัวสักคนก็ไม่ได้ดีเหมือนผัวชาวบ้านเขา วัน ๆ
 ทำงานเหนื่อยแทบตายก็ไม่เคยเหลือเก็บเป็นกอบเป็นกำ ซื้อหอยก็เจียดไปเจียดมาเหมือนมีกรรมมาบัง ทำไมไม่ช่วยให้
 ลูกซ้างได้ถูกกับเขาจะได้ลืมตาอ้าปากขึ้นมาบ้าง ลูกเด้าก็กำลังโตกำลังเรียนต้องทำเลี้ยงอยู่คนเดียว นางยังคิดถึงวัน
 ซ้างหน้าก็ยังทอดอຍ และเมื่อหมดทางออกนางก็สะอื้นให้กับหมอน ซึ่งรองซ้นน้ำตาของนางไม่เว้นแต่ละคืน

พลันนางนึกถึง ‘หลวงพ่อดรงแดง’ ขึ้นมาได้ จึงลุกขึ้นในความมืดแล้วหันหน้าพนมมือไปทิศทางที่นางคิดว่าเป็นบางขุนเทียน “หลวงพ่ช่วยโปรดลูกด้วยเถิด ชีวิตลูกตกกระทบลำบากมาตลอด ให้ลูกได้ถูกงวดนี้สักครั้ง ลูกจะเอาค่ายกครูพร้อมดอกไม้แห้งไปถวาย หลวงพ่ช่วยลูกด้วยเถิด” นางพึมพำแล้วล้มตัวลงนอนกับความหวังว่าพรุ่งนี้ทุกอย่างจะเป็นจริงขึ้นมา

แดดยามเช้าเริ่มมาเยือน เป็นเช้าวันใหม่ที่สดใส วันแห่งความหวังของคนหลายล้านคน ซึ่งฝักอนาคตไว้กับตัวเลขที่ประกาศออกทางวิทยุในตอนบ่าย ในจำนวนคนเหล่านั้นมีหญิงหม้ายร่วมฝักชะตากรรมอยู่ด้วย

ทุกอย่างในอาชีพของนางผ่านไปอย่างปกติ จะผิดแผกบ้างก็ในความรู้สึกของนาง ที่เวลาช่างผ่านไปช้าเหลือเกินกว่าจะถึงตอนบ่าย

ตอนบ่ายนางเข็นรถกลับบ้านทั้ง ๆ ที่ของยังไม่หมดดี

เวลาที่รอคอยมาถึง

ชอยทั้งชอยเจียบเหมือนตกอยู่ในคำสาป มีเพียงเสียงวิทยุที่ประกาศตัวเลขเท่านั้นดังแว่วออกมาจากหลาย ๆ บ้าน เป็นความหวังอย่างเดียวที่เหลืออยู่ของคนจน ซึ่งมีโอกาสเพียงน้อยนิดที่จะกลายเป็นคนร่ำรวยขึ้นมา

หญิงหม้ายนั่งฟังวิทยุด้วยใจระทึก เวลาผ่านไปพร้อมกับเสียงตัวเลขที่พรุ้งพรุ้งออกมาเป็นระยะ นางนึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ นึกถึงพระ นึกถึงหลวงพ่ นึกอีกหลายอย่างจิปาถะที่พอจะนึกออก ให้ช่วยบันดาลได้ถูกรางวัลงาม ๆ สักใบ เมื่อเวลาผ่านไปอีก นางบนบานว่า ให้ถูกเลขท้ายสามตัวก็ยิ่งดี และท้ายสุดเมื่อเลขสองตัวออกมามีอำนาจทำให้นางสลัดใจได้ และพานหมดแรงทำงาน หมดอาลัยตายอยากในชีวิต หญิงหม้ายก้มมองลิสต์เตอร์ในมือ แล้วคิดว่าตอนเย็นจะตรวจดูรางวัลอีกครั้งจากใบตรวจห่วย นางปลอบใจตัวเองว่าบางทีโชคของนางอาจจะอยู่กับงวดหน้าก็ได้ใครจะไปรู้ พานึกโกรธเพื่อนแม่ค้าซึ่งเสือกแกะกระดาดแผ่นนั้นดูก่อนในเซตวัด

ตอนเย็นลูกชายสองคนกลับมาจากโรงเรียน ทั้งสองหยอกล้อกันเหมือนเช่นทุกวันอย่างสนุกสนาน แต่นางกลับฟังเสียงไฉ่เสียงส่านเป็นเสียงนำรำคาญ และเมื่อลูกชายคนโตโผล่เข้าบ้าน เขาไปหาแม่ด้วยท่าทางออเซาะเอาใจ

“แม่ครับ ชื้อกางเกงให้ผมหรือเปล่า?”

“มีงั้นใช้ของไม่ระวัง ไปหาไม่มา ไปสิ ไม่โดนเสียมั่งก็ไม่รู้หรือก สันดาน”

ตกกลางคืน พี่สาวกับน้องชายก็ทะเลาะกันอีก เป็นการทะเลาะกันระหว่างคนสิ้นหวังด้วยกัน หญิงหม้ายสิ้นหวังกับหอยงวดที่เพิ่งผ่านไป น้องชายสิ้นหวังในการพยายามเปลี่ยนแปลงตัวพี่สาวดังที่เคยหวัง

จากคืนนี้เองทำให้ความคิดของเขาที่เคยมีมานานแล้ว ได้ปรากฏขึ้นชัดว่า ไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงพี่สาวของเขาได้ เพราะรากเหง้ามันได้หยั่งลึกลงไปเกินกว่าที่จะพยายามกำจัดมัน นอกเสียจากว่าจะถอนรากเหล่านั้นออกทิ้งให้สิ้นซาก

และเขาคิดอย่างคนสิ้นหวังว่า ถ้าพี่เขาคนเดียวคงไม่มีกำลังพอที่จะถอนรากถอนโคนมันออกไปได้จากทุก ๆ แห่งที่มันหยั่งไปถึง

ผลตอบแทน

๑

ตอนที่กิมฮวยเห็นกลุ่มวัยรุ่นพวกนั้นครั้งแรกดูเหมือนจะเป็นตอนบ่าย พวกนั้นเดินกันเข้ามาหาคน แต่งตัวคล้ายคลึงกัน ด้วยเสื้อผ้าสีมอ ๆ ยับย่นทั้งตัว พวกนั้นนั่งลงบนเก้าอี้ในร้าน ทำทางเหนื่อยอ่อน แล้วสั่งน้ำแข็งกับน้ำชาวด คนหนึ่งในนั้นปาดเหงื่อที่ไหลย่อยบนใบหน้าด้วยโคนแขนเสื้อ อีกคนจิบหรือขึ้นสูบ หน้าเขาขมขื่นกว่ารอยยับของเสื้อเสียอีก พวกนั้นดูน้ำในแก้วกัน ชั่วครู่ในชาวดก็หมด น้ำเปล่าในกาถูกรินแจกจ่าย จนน้ำแข็งในแก้วละลายหมดจึงนั่งคุยกันด้วยเสียงเบา ๆ คนมีหนวดเคราเอาหลอดคาแฟกัดเล่น กิมฮวยฟังไม่ถนัดนัก แต่ก็พยายามเงี่ยหูฟังด้วยที่ว่าพวกนั้นเป็นคนแปลกหน้า และในร้านมีเพียงพวกนั้นนั่งอยู่โต๊ะเดียวเท่านั้น อันที่จริงข้าวของในร้านไม่มีอะไรพอที่จะล่อใจพวกหัวโจกหัวขโมยได้ จะมีก็แต่ทีวีโบราณ ๆ เครื่องหนึ่งกับตู้เย็นเก่า ๆ อีกหนึ่งใบ ซึ่งเมื่อรวมกันแล้วคงจะพอขายได้หรือสลักฟันสองฟัน กิมฮวยไม่คิดว่าพวกนั้นจะมาจี้มาปล้นเธอ แต่ในส่วนลึกมันมีความหวาดผวาลอยอยู่ เธอไม่รู้ว่าจะระวังอะไรเกี่ยวกับพวกนั้น หรือว่าเป็นเพราะว่าพวกนั้นเป็นคนแปลกหน้า หรือเป็นเพราะว่าพวกนั้นแต่งตัวโหดสกปรก หรือเป็นเพราะคนหนึ่งในนั้นมีหนวดเครารุงรัง กิมฮวยจึงต้องกลัว

เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้นขึ้นมาครั้งใด เธอมักจะตำหนิตัวเองอยู่เสมอ ที่ชอบตัดสินความเป็นคนของคนตรงเสื้อผ้าและรูปร่างหน้าตา

กิมฮวยยังจำได้ถึงเสียงถามและท่าทางที่สุภาพของคนผมหยิกได้ว่า... “เจี๋ยรับ...บ้านหลังที่เขาให้เขาอยู่ตรงไหนครับ?” คำพูดและน้ำเสียงที่ออกมาจากคนผมหยิกทำให้กิมฮวยหลงไปชั่วขณะว่า เธอเป็นคนที่มึนงงกายปกติเหมือนเช่นคนอื่น ๆ

เรื่องนี้เกิดขึ้นนานแล้ว จนบัดนี้ความเป็นคนแปลกหน้าของพวกนี้หายไปแล้ว มีแต่ความชอบพอ สงสารเข้ามาแทนวันปลาย ๆ เดือนถ้ากิมฮวยไม่เห็นหน้าพวกนี้ก็อดคิดเป็นห่วงไม่ได้ว่าจะมีอะไรกินหรือเปล่า?

พวกนี้เป็นนักศึกษาเข้ามาเช่าบ้านรวมกันอยู่ กิมฮวยไม่รู้ว่ามีใครคนไหนชื่ออะไร มาจากจังหวัดอะไร เพราะเธอไม่เคยถาม แต่เธอรู้อยู่แล้วว่าพวกนี้ไม่ค่อยมีเงินกันนัก จึงทำก๊วยเตี๋ยวให้ถูก ๆ โดยไม่ได้คิดหวังกำไร นอกจากหวังจะให้พวกนี้ได้อิ่มกันในจำนวนผัดไทยหรือผัดซีอิ๊วแต่ละจาน

๒

คินโชคร้ายของพวกเรามีอยู่เสมอ แต่ดูเหมือนจะเป็นคินนั้นเองที่อัปโชคที่สุด หลังจากโรงเรียนเลิกประมาณทุ่มกว่า ๆ พวกเราจะนั่งแกว่งกันอยู่ที่โคนต้นมะม่วงข้างตึกเรียน หรือไม่ก็ตรงเชิงบันไดหน้าตึก เพื่อคอยไถเงินเพื่อนผู้ใจดีและเห็นใจพวกเรา ในวันปลาย ๆ เดือน ต่างคนจะต้องช่วยเหลือตัวเองโดยการหาเงินสำหรับตัวเอง อย่างน้อยคนละสี่บาท ค่ารถไปบ้านหาลิบสตาจด์ กลับมาโรงเรียนในวันรุ่งขึ้นอีกห้าลิบสตาจด์รวมเป็นหนึ่งบาท เหลืออีกสามบาทเป็นค่าก๊วยเตี๋ยวเจี๋ยคอม

แต่คินนี้ห้าคนเทเงินรวมกันแล้วได้เจี๋ยบาทเท่านั้นเอง ค่ารถไป-กลับก็ห้าบาทเข้าไปแล้ว เหลืออีกสองบาทจะกินอะไรกันได้ในจำนวนห้าคน นอกจากซื้อขนมแบ่งกันกินก็ลัวกับน้ำ

ขณะที่จากรถเมล์เดินเข้าซอย ตอนนั้นราวสองทุ่มกว่า ๆ ร้านรวงในซอยยังเปิดไฟสว่างอยู่ ไล่แวนเสนอความคิดขึ้นมาว่า “เราน่าจะขอเจี๋ยเซ็น” พวกเราเห็นด้วยทุกคนเหมือนกับทุกคนคิดกันอยู่ก่อนแล้ว แต่ขอให้ใครคนใดคนหนึ่งพูดขึ้นมาก่อนเท่านั้นเอง คราวนี้ปัญหามีอยู่ว่า ใครล่ะจะเป็นคนพูดกับเจี๋ยคอม ก็เลือกไล่แวนอีกนั่นแหละเพราะมันเป็นคนพูดขึ้นมาก่อน ตกกลางคืนไล่แวนเป็นคนพูด แต่จะกินเสียก่อนแล้วค่อยบอก หรือว่าบอกแกล้งเสียก่อนให้แกตัดสินใจเอา

เองว่า จะให้พวกเราเซ็นหรือไม่ อย่างน้อยก็ยิ่งดีกว่ากินเข้าไปแล้วถึงบอกแก เพราะนั่นเท่ากับเป็นการเล่นเกมไม่กับแก ชัด ๆ ถ้าเกิดเจ้ค่อมแกไม่เต็มใจให้เซ็น

“เอาซี จะเป็นไรไป มีก็มากิน ไม่มีก็มากินกัน ไม่เป็นไรหรอก แล้วค่อยเอามาให้ทีหลังก็ได้ เรียนหนังสือต้องใช้สมอง ถ้าท้องหิวแล้วคิดอะไรไม่ออก”

นี่แหละเป็นคำตอบของเจ้ที่พวกเราจำติดหูและติดตา ด้วยท่าทางของแกที่ไม่มีอาการไม่เต็มใจแฝงอยู่เลย พวกเราได้แต่นั่งเงียบ ๆ มองเจ้คัดท้ายเดียว

เจ้เป็นคนรูปร่างค่อนข้างเล็กแกร็น บางวันที่แกใส่เสื้อผ้าสีเข้ม ๆ อาจจะแลดูแก่แห้งเกินไปด้วยซ้ำ ใบหน้าของเจ้เรียบ ๆ ไม่ได้คมคายมีเสน่ห์ตรงส่วนไหน มีแต่แววตาเศร้า ๆ เท่านั้นที่ปรากฏให้เห็นอยู่บ่อย ๆ จนพลอยให้ดูว่าเจ้มีใบหน้าอมทุกข์อยู่ตลอดเวลา พวกเราไม่เคยเห็นเจ้ประหน้าทาแป้งวาดปากเหมือนหญิงสาวคนอื่น ๆ ทั้งที่อายุของเจ้ก็ประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหกเท่านั้นเอง เส้นผมเล็ก ๆ ดำเป็นมันขลับละเอียดยาวตรงลงมาเลยช่วงเอว สีดำของเส้นผมที่แนบกับแก้มทั้งสอง ช่วยบิบบิบน้มน้ำของแกให้เล็กลงและขาวซีดมากขึ้น วงหน้าเล็ก ๆ นั้นจึงมีแต่ซีดหมองลงทุกวัน อาจเป็นเพราะแกมีเวลาพักผ่อนไม่เพียงพอ หรือว่าขาดสีสันทันของเครื่องประทินมาแต่งเติม

รูปร่างที่เตี้ยเล็กของแกนั้น มีโหนกเนื้อที่ไม่พึงปรารถนาติดแน่นอยู่บนหลัง เนื้องอกก้อนนั้นมีขนาดสูงใหญ่เกือบเท่าหัวของแก จากโครงสร้างที่ผิดส่วนนี้เองทำให้ไหล่ขวาเอียงต่ำกว่าไหล่ซ้าย คอก็ถูกดึงเอียงไปทางไหล่ด้านขวาด้วย เวลาแกเดินลำตัวจะโค้งค่อมออกไปข้างหน้า มีเนื้อโหนกอยู่บนหลังคล้ายกับอุฐู เจ้คงเฝ้าประคบประหงมเส้นผมที่ยาวสลวยให้แผ่ไปคลุมก้นเนื้อบนหลังด้วยหวังจะซ่อนเร้นมันไว้ แต่ก็ช่วยปิดบังได้เลย

คืนนั้นเองที่พวกเราได้เห็นน้ำใจของเจ้ค่อม ภายในรูปอัลบั้มของแก และจากคืนนั้นเรื่อยมา พวกเราก็มักจะพึงพิงแกอยู่เสมอในเรื่องอาหารมื้อเย็น บางวันถ้าตรงกับตรุษจีนหรือสารทจีน แกมักจะสั่งว่า “พู่นี่ตอนเย็นอย่าไปกินที่ไหนนะ” และเมื่อถึงมือนั้นจริง ๆ ก็จะมีเบ็ด ไก่ บะหมี่ผัด ขนมเทียน ขนมเซ่ง ให้พวกเราได้กินอย่างเต็มอิ่ม

๓

เตี้ยตายตั้งแต่กิมฮวยอายุยี่สิบ นับว่าโชคยังเข้าข้างอยู่บ้างที่เตี้ยได้ทั้งตึกแถวสองชั้นไว้หนึ่งคูลา ตึกแถวนี้เองได้กลายเป็นร้านขายก๊วยเตี้ยวเล็ก ๆ ทำรายได้เลี้ยงปากเลี้ยงท้องคนในครอบครัวไปวัน ๆ หนึ่ง ครอบครัวที่มีอาแม่ มีน้องชาย มีลูกสาวตัวเล็ก ๆ ของกิมฮวยเป็นส่วนประกอบ กิมฮวยต้องเลี้ยงคนทั้งหมดนี้ด้วยลำพังเพียงคนเดียว เพราะอาแม่ก็แก่จนเกือบหลงอยู่แล้ว ส่วนน้องชายก็ดูเหมือนไม่สนใจใฝ่ดีกับงานการที่เธอทำอยู่เลย เธอแต่ตั้งหน้าตั้งตาอยู่กับตำราเรียนวันยังค่ำ จะใช้สอยอะไรบ้างก็บ่งบอกถึงความไม่พอใจออกทางสีหน้า หน้า ๆ เข้ากิมฮวยก็เป็นฝ่ายปราชัยโดยก้มหน้าก้มตาทำเสียเองคนเดียว

เริ่มตั้งแต่ตื่นแต่เช้าหิวตะกร้าใบใหญ่ไปตลาด สายหนอยก็นั่งสามล้อเครื่องกลับมา ตั้งไฟต้มน้ำกระดูกใสหม้อก๊วยเตี้ยว ตัดเส้นเข้าตู้ เลือกถั่วอก ถั่วฝัก ถั่วหมู หั่นสับ ปอกกุ้ง ถั่วปลาหมึก ฯลฯ เตรียมไว้พร้อมที่จะขาย กว่า จะเสร็จก็เกือบห้าโมงเช้า ถึงตอนนั้นแหละเธอจึงมีโอกาสได้กินข้าวเช้า บางครั้งขณะที่กำลังลงมือกินข้าวอยู่ก็เริ่มมีคนมาสั่งก๊วยเตี้ยว ต้องทิ้งขามข้าวรีบง ๆ ทำให้ลูกคำกินก่อน บางทีมีลูกค้าเข้าร้านมาเรื่อย ๆ จนเลยไปถึงเที่ยงถึงบ่าย จึงลืมน้ำเข้าไป จะนึกได้อีกทีก็ราวบ่ายสองบ่ายสามโน่น หลังจากเก็บขามล้างเสร็จนั้นแหละจึงจะมีเวลานั่งกินได้เต็มอิ่ม พอตกเย็นล้างหม้อก๊วยเตี้ยวเสร็จต้องเตรียมจัดผักจัดเส้นใหม่ เพื่อจะขายผัดไทยในตอนกลางคืนอีก กว่าจะเลิกขาย ล้างจาน ล้างกระทะ เช็ดโต๊ะ เช็ดพื้น เตรียมน้ำส้มพริกดองไว้สำหรับวันพู่นี่ อาบน้ำอาบชำระเสร็จเข้านอนก็ปาเข้าไปเกือบตี

สอง หกโมงเช้าก็ต้องตื่นหุงข้าวไว้ให้อาม่ากับน้องชายกิน แล้วจึงเตรียมตัวไปตลาด วันเวียนอยู่อย่างนี้ทุกวัน เป็นเหมือนส่วนหนึ่งที่แนบติดมากับชีวิตของกิมฮวย

ชีวิตหญิงพิกการตัวเล็ก ๆ ที่ต้องทำงานเกือบตลอดเวลาขณะที่ยังลืมหูลืมตาอยู่ เพื่อจะได้เลี้ยงคนที่มืร้างกายดี ๆ ในครอบครัว ให้อาม่ามีชีวิตต่อไป ให้น้องชายได้จบปริญญา ให้ลูกสาวได้เติบโตขึ้น

ร้านก๋วยเตี๋ยวของกิมฮวยอยู่ในซอย ลึกเข้าไปเป็นสวน ส่วนใหญ่เป็นบ้านเช่า มีคนหาเช่ากินค่ำ หาค่ากินเช้า หลากหลายอาชีพ เขาเหล่านั้นต้องเดินผ่านร้านเพื่อออกสู่ถนนใหญ่ บางคนฝากท้องมือเย็น มือดึก มือกลางวันไว้ ผู้คนในซอยจะผลัดเปลี่ยนกันเข้ามานั่ง แล้วสั่ง “เจ้คอมเอาราดหน้าจาน” “เจ้คอมบะหมี่แห้งไม่ใส่ถั่ว” “เจ้คอมข้าวผัดไข่ดาวให้จานหนึ่ง” “นี่คอม เอาเส้นใหญ่มาให้ฉันชามหนึ่ง เส้นนิคเดียว ไม่ใส่ถั่วงอก หมูบะล่อเยอะ ๆ” “เจ้คอมน้ำแข็งเปลาด้วย” “กินวันนั้นะ เจ้คอม” “เจ้คอมขอพวงน้ำส้มหน่อย” “เจ้คอม...เจ้คอม... ฯลฯ”

แต่กิมฮวยไม่เคยแสดงความไม่พอใจออกทางสีหน้า เพียงแต่ทำ ทำตามที่เขาสั่ง โดยหวังว่าจะได้กำไรเพียงนิดหน่อย เพื่อแลกกับความเป็นอยู่ของครอบครัว

๔

บางคืนขณะที่พวกเราคอยกินก๋วยเตี๋ยวนั้น ถ้ามีลูกค้าเยอะ ๆ พวกเราก็จะช่วยเจี้ยก๋วยเตี๋ยว ยกน้ำแข็ง เปลา หรือช่วยล้างจาน ส่วนไอ้แหลมนั้นเป็นคนชอบเด็ก ก็มักจะพบบกพบบี๋บีนให้ลูกสาวเจ้คอมเล่นอยู่เสมอ รู้สึกเด็กจะชอบไอ้แหลมเป็นพิเศษ วันไหนถ้าไม่ติดกระดาษเขียนรูปไปละก็มักจะถูกทุบอยู่เป็นประจำ เรียกเสียงหัวเราะจากพวกเราและรอยยิ้มจากเจ้คอมได้เสมอ พวกเราไม่รู้แน่ว่าเด็กคนนี้เป็นอะไรกับเจ้คอม เพราะเห็นเจ้คอมเรียกเด็กว่าลูกและเด็กก็เรียกเจ้ว่าแม่ แต่พวกเราไม่คิดว่าเจ้คอมจะเป็นแม่ของเด็กจริง ๆ หรือ เพราะเจ้คอมไม่มีผิว และคงไม่มีใครเอาเจ้คอมเป็นเมียแน่ ๆ คิดว่าเป็นหลานของเจ้มากกว่า แต่แคงเอ็นดูเหมือนลูก

เรื่องของเจ้คอมดูเหมือนจะเป็นเพียงส่วนประกอบเล็ก ๆ ในชีวิตประจำวันของพวกเราเท่านั้น เพราะในวันหนึ่ง ๆ ที่ยาวนานของพวกเรายังมีเรื่องให้คิดอีกมากมาย เริ่มตั้งแต่เช้าก็ออกเขียนรูปกัน เดินไปเรื่อย ๆ บางทีก็เขียนเรือในลำคลอง บางวันก็วัด หรือแถว ๆ สลัมที่ถูกไฟไหม้ เป็นรูปสีน้ำบ้าง วาดเส้นด้วยปากกาคอแรงบ้าง ไม่ใช่งานที่อาจารย์สั่งให้เขียน แต่พวกเราทำกันดีกว่าทำเพื่ออะไรกัน รว ๆ เทียงก็ไปถึงโรงเรียน และในตอนเที่ยงนี้เองพวกเราถึงจะได้กินข้าวเช้า ถ้าเป็นวันปลายเดือนก็เซ็นข้าวลงไฟเจ้าประจำของพวกเรา ที่ต้องเป็นเช่นนี้เพราะเงินที่ทางบ้านธนาถิตมาให้ตอนต้นเดือนจะหมดราว ๆ วันที่สิบกว่า ๆ ของเดือน หมดไปกับกระดาษและสีที่ซื้อตอนไว้ให้ใช้พอเดือน หมดไปกับหนี้สินที่เซ็นไว้และค่าเช่าบ้าน เงินที่ทางบ้านส่งมาให้มันพวกเราจะใช้ร่วมกัน ไม่เคยคิดเลยว่า บ้านธึงส่งมามาก บ้านข้าส่งมาน้อย หรือส่วนนี้เป็นของข้า ส่วนนั้นเป็นของเอ็ง มันเป็นเงินของพวกเราทั้งหมด มีก็อ้อมด้วยกัน ไม่มีก็อดด้วยกัน บางเดือนที่ฝืดจริง ๆ แล้วมีเพื่อนบ้านที่เขามีอาชีพพูดต่อข้างถนนมาชวนพวกเราไปทำ เราก็ไปกัน

๕

ลำพังเกิดมาเป็นคนพิกการก็แย่เพียงพออยู่แล้ว เพราะเนื้องอกบนหลังของเธอนั้นมันคอยกัดกันตัดสิทธิ์ต่าง ๆ ที่ควรได้รับให้ขาดออกไป กิมฮวยไม่ได้เรียนหนังสือเหมือนพี่น้องเพราะเนื้องอกบนหลังของเธอ กิมฮวยไม่ได้เที่ยวดูหนังละครเพราะความอายของเธอ กิมฮวยไม่มีแฟน ไม่มีผิว เพราะมีภูเขานื้ออยู่บนหลัง

ไม่เพียงเท่านั้น กิมฮวยยังถูกฝากแผลที่จะต้องจำไปจนวันตายจากชายกักขะที่กัดเยียดความเป็นตัวให้เธอ ขณะที่เธอดิ้นรนจนอ่อนแรง เป็นคืนที่ชื่นชมคลั่งคลั่งด้วยกลิ่นเหล้า เธอจำมันได้ดีเหมือนกับเพิ่งผ่านไปเมื่อครู่นี้เอง ภาพ

เหตุการณ์นั้นคอยรบกวนความคิดของเธอตลอดเวลา มันจะสอดแวบขึ้นมาในขณะที่เธอว่าง และเธอก็เสียใจ ทั้ง ๆ ที่อยากจะลืมก็ลืมไม่ได้สักที วันหนึ่ง ๆ เรื่องนี้จะวนเวียนอยู่ในสมองของเธอหลายต่อหลายครั้ง มีบางครั้งที่กิมฮวยกำลังเล่นกับลูกอยู่เพลิน ๆ เจ้าความคิดนั้นแทรกเข้ามาทำให้เธอสลดลง

เธอมีชีวิตคลุกคลีกับความเศร้าสลดเกือบตลอดเวลา มีแต่มานเท่านั้นที่ช่วยให้เธอลืมมันได้ชั่วคราว มีแต่อาหม่า น้องชาย และลูกสาวเท่านั้น ที่ทำให้กิมฮวยอยากมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อเลี้ยงดูคนเหล่านี้

กิมฮวยเคยคิดว่าถ้าถึงวันที่น้องชายได้รับปริญญา เขาจะพาเธอกับอาหม่าไปร่วมภูมิใจด้วยหรือไม่ เขาจะอายไหมที่มีพี่สาวหลังค่อมเช่นเธอ บ่อยครั้งที่กิมฮวยเคยนึกเปรียบเทียบน้องชายกับนักศึกษาในกลุ่มนี้ เธออยากให้น้องชายมีนิสัยเหมือนใครสักคนก็ได้ในกลุ่ม พวกนี้ช่วยงานเธอมากกว่าน้องชายเสียอีก และลูกสาวก็ดูเหมือนจะชอบพวกนี้มากกว่าน้องชายด้วยซ้ำ กิมฮวยอยากให้พวกนี้มาเป็นพี่น้องร่วมท้องด้วยจริง ๆ อย่างน้อยก็จะช่วยเบาแรงเธอไปอีกเยอะ

ไม่เคยมีใครเคยในชีวิตของเธอที่ผ่านมา จะสุภาพอ่อนโยนกับเธอเท่าพวกนี้ ครั้งก่อนกิมฮวยคิดว่าพวกนี้แสรังทำดีกับเธอเพื่อหวังจะได้เชื่อกันกันนาน ๆ แต่แล้วก็ต้องพ่ายกับเหตุผล เพราะพวกนี้รับจำยืมให้ทุกครั้งในตอนต้นเดือน มีหน้าซ้ำเมื่อกลับบ้านไปในตอนปิดเทอม ขากลับมายังมีซองติดมือจากทางบ้านมาฝากเธออีก

ระยะนี้ปิดเทอมพอดี พวกนี้กลับบ้านไปกันหมดแล้ว บางคืนเธอลืมไปว่าเป็นช่วงปิดเทอม และหลงว่าเดี๋ยวคงมากินก๋วยเตี๋ยวกัน คอยอยู่จนนานจึงนึกขึ้นได้ กิมฮวยยังจำถึงท่าทางเหนียม ๆ ของคนใส่แว่นที่พูดกับเธอในวันสุดท้ายได้

“เจ้...บุญซีเอาไว้กลับมาแล้วคอยคิดนะครับ”

จนถึงวันนี้กิมฮวยยังคงคอยอยู่ ไม่ใช่คอยเงินสองร้อยกว่าบาทจากพวกนี้ แต่คอยที่จะได้เห็นและพูดจากัน

๖

ทุกครั้งที่พวกเขากลับมาเจอกัน แต่ละคนจะเล่าเรื่องราวของทางบ้านให้กันฟัง บางทีเรื่องราวของแต่ละคนนั้นทำให้เราเข้าใจกันมากขึ้น ในอารมณ์ต่าง ๆ ที่จะมีเราก็จะให้กำลังใจกันและกัน

เปิดเทอมคราวนี้ไฉ่ทวนไม่มีงานมาให้ดู มันบอกว่าไม่ได้เขียนรูปอะไรเลย เพราะแม่ไม่สบาย ต้องเอาเข้าโรงพยาบาล ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลอยู่เลย

ไฉ่แหลมแล้วว่าพ่อมันเลิกกินเหล้าเด็ดขาดแล้ว ซึ่งพวกเราก็พลอยดีใจไปกับมันด้วย

ไฉ่แวนโดนที่บ้านบ่นว่า ทำไมจึงเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก เพราะเมื่อก่อนมันอ้วนบึกอกตันทีเดียว มาอยู่กับพวกเราได้ปีเดียวเนื้อหายไปเลย

ไฉ่บูหลยว่ากำลังจะมีแฟนที่บ้าน เป็นเด็กนักเรียนรุ่นน้องมาให้สอนวาดรูป

ไฉ่ซัยถูกโกนหนวดโกนเคราเสียเกลี้ยง ตัดผมสั้นจนจำแทบไม่ได้ มันว่าถ้าไม่ทำอย่างนั้นพ่อมันไม่ส่งให้เรียน พวกเราก็ได้แต่พยักหน้าหงึก ๆ เห็นใจมัน

หลังจากจัดการเรื่องหนี้สินกับเจ้าคอมพิวเตอร์เรียบร้อยแล้ว ยังมีเงินสดเหลือพอที่จะจ่ายให้แก่ได้อีกหลายวัน ในจำนวนนี้รวมถึงกินข้าวที่โรงเรียนด้วย

ไฉ่ทวนเจี๋ยบขี้มไปในระหว่างคอยจดหมายตอบจากทางบ้าน ซึ่งมันเขียนไปถ้ามานานแล้ว พวกเราเข้าใจมันดีและไม่ได้แหย่มันเล่นเหมือนอย่างเคย

.....เมื่อเรามาถึงโต๊ะที่เจ้าภาพจัด
เตรียมไว้ คนรับใช้ประจำโต๊ะโค้งให้
แล้วเลื่อนเก้าอี้บนมให้นั่งทีละคน
ทำที่เขาดูสุภาพนุ่มนวล แต่แฝงไว้
ด้วยความหวาดกลัว

ผมทรุดกายลงนั่งอย่างสบาย
แล้วค่อยๆดึง "มิดประจำตัว"
ออกจากปก วางลงบนที่วาง
มิดบนโต๊ะ ภรรยาผมเปิดกระเป๋า
ถือหยิบ "มิดประจำตัว" ของเธอ
ขึ้นมา ดึงมิดออก ปล่อยปลอกร่วง
ลงกระเป๋า มิดของเธอรูปร่าง
เรียวเล็กบอบบาง ดำงาสวยงาม
เป็นธรรมดาของผู้หญิงที่ชอบของ
สวยงามแต่ความคมของมันไม่ผิด
กับความสวยของผู้ที่ซ่อนพิชไว้...

ราคา 100 บาท

ISBN 978-616-7751-42-9

แปลเป็นภาษา จีน อังกฤษ ญี่ปุ่น และ มาลายู

howling.books@gmail.com